

رونالدینیو از همان ابتدای شروع فوتبال انگار در حال نواختن درام بود و دوران حرفه‌ای او نهادی از ژوگو بونویتو است. شاید این بزرگ‌ترین دلیل تحسین شدن او نه فقط در بارسلونا و برزیل، که در جهان باشد و این که چرا رونالدینیو الهام‌بخش یک نسل بود. او فقط یک فوتبالیست بزرگ نبود، بلکه انگار از این کار لذت هم می‌برد. رونالدینیو با خنده‌های خاص خود خاطره‌ای از دوران حضورش در نوکمپ تعریف می‌کند: «در بازی مقابل بیلباؤ، یکی از بازیکنان حریف بارها به من لگد زد و من سه بار توپ را از بالای سر او رد کردم (با دریبل رنگین‌کمانی).» نیش خنده‌های رونی خیلی سریع به خنده تبدیل می‌شود، زیرا به خاطر می‌آورد چگونه سه بار طی پنج ثانیه این حرکت را روی کارلوس گورپگی امتحان کرده است. گورپگی بدشانس بود که هر بار این کار بهتر تکرار شد، کم‌تر کسی می‌توانست چنین فوت‌وفن‌هایی را امتحان کند و حتا تعداد کمی واقعا جرات کرده‌اند آن را امتحان کنند.

